

*Kino
v hlavě*

Mario Hanáček

Kino v hlavě

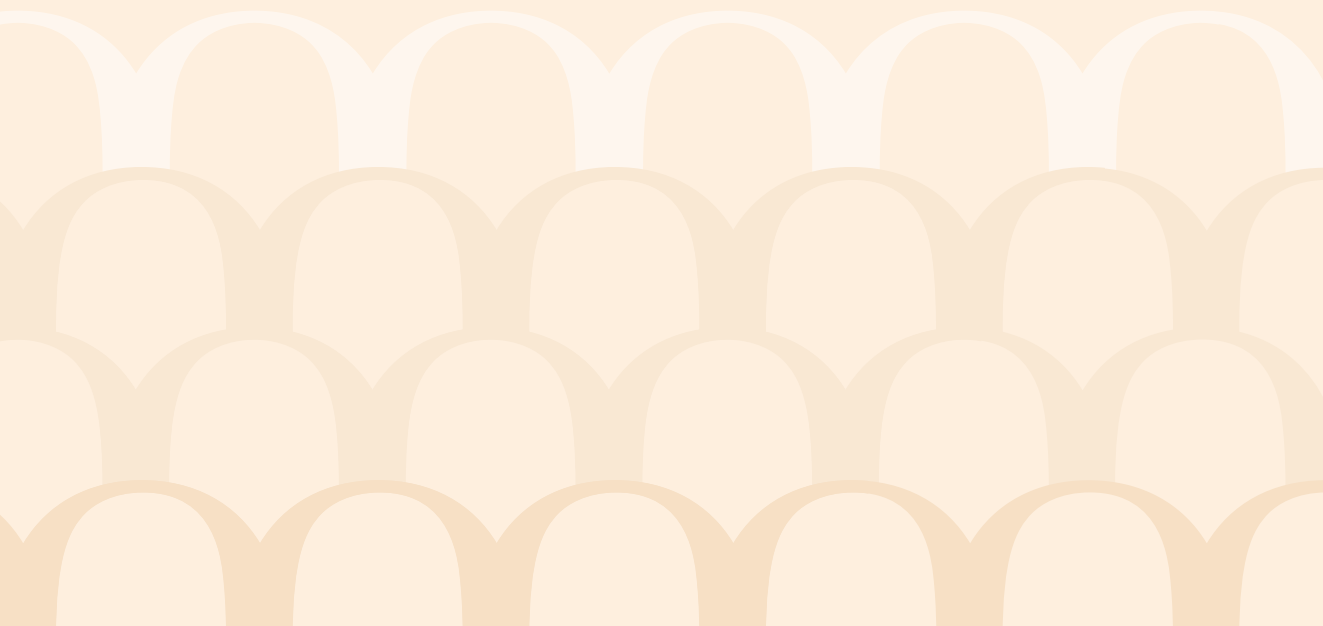
© texty Mario Hanáček, 2016
© obrazy Jan Samec, 2016
ISBN 978-80-7589-087-0

KINO

Mario Hanáček

Kmotři knihy

Mario Hanáček ještě věří v sílu slova. Slovo opírá o myšlenku a ta myšlenka brání tento svět. Mám rád stručnost, lapidárnost, srozumitelnost, ale taky mám rád odvahu, s kterou slova odkrývají naši bezradnost a bezbrannost. Mario dobře ví, že slova tento svět nespasí, nezachrání ho ani myšlenky, ani činy. Slova, myšlenky i činy tento svět pravděpodobně zničí. A přesto hledáme, stejně jako Mario, záchranný pás. Lásku, krásu, harmonii... Skutečnou, jistou a neodvratnou prohrou by bylo nehledání. Hledáme proto, abychom našli, a nalézáme proto, abychom dál hledali. Hledáme tedy proto, abychom hledali. Je v tom jistá naděje. Jsem rád, že ještě žijí Hledači! Díky, Mario...

Petr Jančařík

Když mne Mario nedávno oslovil, překvapil mě prosbou o recenzi svých básní. To mně polichotilo, říkal jsem si, konečně mohu dělat i já chytrého. Doposud jsem napsal asi 250 písňových textů, a tak jsem se s mírným despektem začel do jeho básní, které mi okamžitě vyrazily dech. V tu chvíli jsem si připadal jako pouhý veršotepec. Básně Mario Hanáčka mají patřičný duchovní rozměr, upřímnost a fantazii. Cítím v nich pokoru, která je ostatně dobrým autorům vlastní.

Knize přeji hodně stejně nadšených čtenářů.

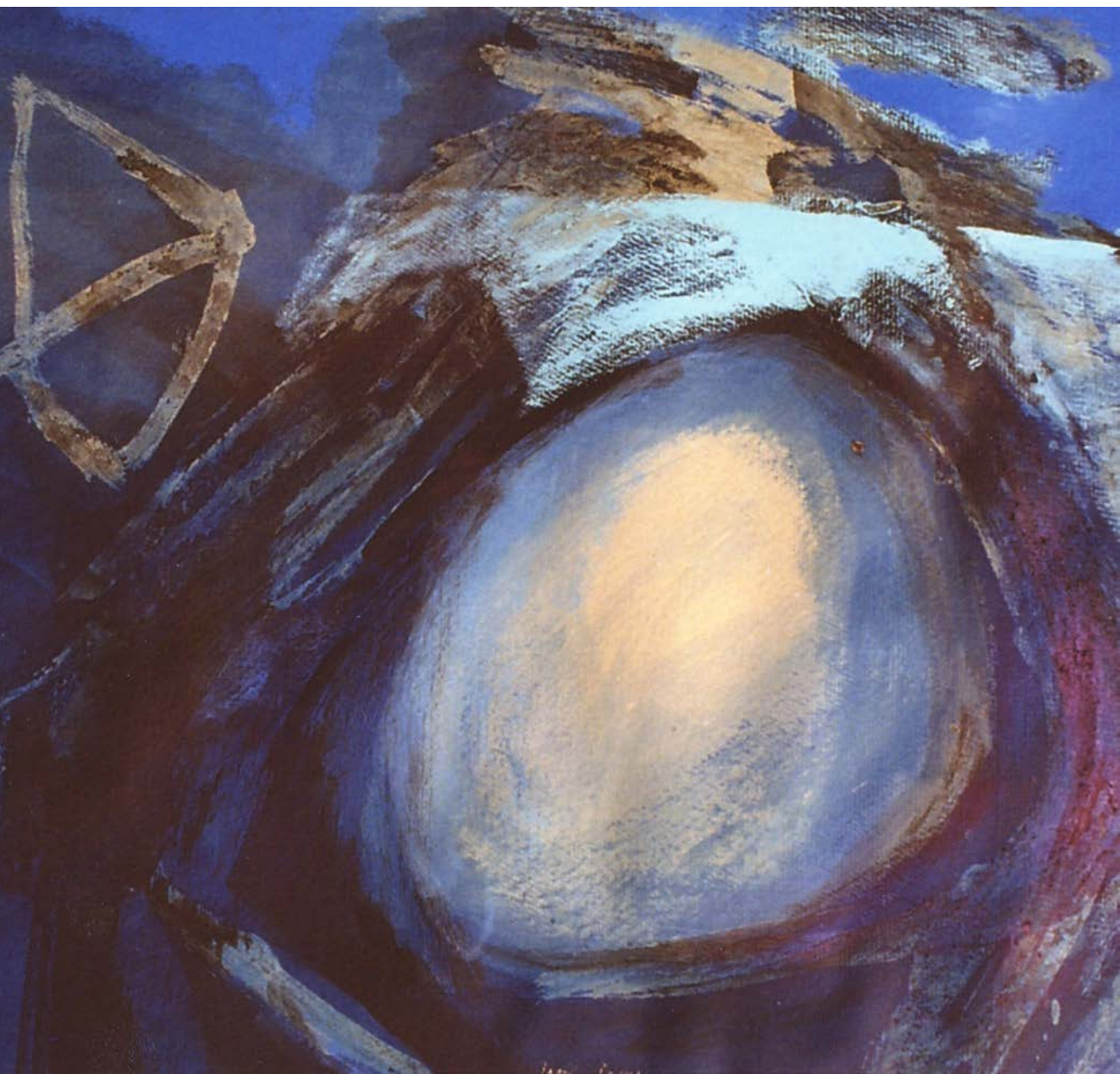
Pepa Štross

To se tak někdy stane,

že kroky Osudu prokříží náhodně cesty lidí, kteří by se jinak určitě minuli. No Osud... Kamarád a dlouholetý kolega Luděk Brábník dostal nabídku na angažmá v Norsku a měl rozjetý projekt „Jeviště bez líčidel“ v Chodově u Karlových Varů. Nabídl mi tuhle milou sešlost jako záskok a já se tak dostal – vedle sportovních hvězd – do kontaktu s nevídanou plejádou skvělých kumštýřů. Za čtvrtstoletí se jich tu se mnou vystřídalo více než 120 a vždy byly tyhle osobnosti v noblesní péči Maria. Jména, která se tu za ty roky vystřídala, zní každému jako visačka té nejvyšší kvality: Horníček, Sovák, Kopecký, Brzobohatý, Munzar, Brodský, Suchý a z reprezentantek něžné poloviny lidstva Jirásková, Bohdalová, Janžurová, Hlaváčová, Zázvorková, Adamovská a hromada dalších. Mario o každém věděl neskutečné informace a i zde byla patrná jeho orientace na celou kulturní frontu. Divadelní prkna, která sám okusil, však byla přeci jen jeho prioritou.

Myslel jsem si, že o něm vím dost – a ouha. Najednou mám v počítači ukázky z básnické tvorby, kterou mi tajnůstkářsky zamlčel. Čtu si v nich a díky tomu vidím další Mariův profil, profil citlivého pozorovatele světa kolem sebe s neuvěřitelně pestrým jazykem. Milé, velmi milé překvapení, které koření život. Díky za to, protože bez koření by byl náš pobyt na Modré planetě k nestrávení – a také proto ho mám rád ! Přeji všem, kteří navštíví tuto knihu, aby vám následující stránky „chutnaly“ alespoň tak jako mně !!!

Štěpán Škorpil

Kulička

VYPRAVĚČ:

Kulička.

Skleněná kulička.

Je to kulaté, hladké, někdy kluzké a neprůhledné.

Skleněňky s láskou si hrají na řakara.

Miliony lásek,

miliony skleněnek,

miliony důlků, jam a propastí.

Bílá hladká skleněnka je jak láska,

takhle mít jednu krásnou, kulatou

Se závisí hledívám na kluky, jak šprtají kuličky

a vzpomínám, jak to tehdy začalo.

Za co, řekla.

Mám jen kuličku.

Líbila se jí.

Poprvé jsem tehdy pocítil vzrušení.

Po roce bezesných nocí a cudně navoněných polibků
přišlo první rozčarování.

Ta první láska se pomilovala s kamarádem
a za hodinu.

Přestal jsem hrát kuličky!

„Mou alejí oběšenců“ prošla cudná dívka.

Musíš být chytřejší, poradil mi mozek.

Za rok něžných naléhání, obléhání a dobývání,
podlehla mým svodům a nechala se vzít za ruku.

Pak přišel chlap,

chlap lodník,

chlap, co nemá jméno,

a vzal si, co chtěl.

Činžáky byly jako koule,
auta měla tvar barevných koulí,
všechno mě drtilo skleněným chladem,
nedalo se s ničím kulatým pohnout
a i v očích mně vyrůstaly sklárny.

Jak vypadá láska?
Hrozen těl bloudících zatuchlou ulicí,
obchod se slastí, slabostí a utíkáním,
dupot hlav otupělých skleněných očí
a burčák té lepkavé samozřejmosti.

Vypadá láska jako
nenávisť pohledů reklamních procházek,
lesk napudrovaných bouráků, baráků a dovolenkových riviér,
přehlídka snobských vrtochů v opojení parfému kdo víc, kdo dráž.

Je láska
hromádka zašlých fotek,
nahořklá pachutí vtípků těch rozmazaných okolo
a nic neříkající řeči pivních řečníků o laskavém čase.

Skleněňky s láskou si dál hrají na řakara.

Máte čas, zeptala se dívka.
Vezmi mne a čas za ruku, pak vejdi do mne.
Byla tam tma a nikým nenapsaný zákon :
odlož skleněňku, jež má vrásky,
to nejsi ty, jen se miluj.
Ráno bude zase mladá
a cit minula je v zítřku zachován.